

Sygn. akt VU 127/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Mastalerz

Protokolant st. sekr. sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o emeryturę górniczą

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 29 grudnia 2017 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt V U 127/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 grudnia 2017 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił K. K. przyznania prawa do emerytury górniczej z uwagi na brak wymaganego 25-letniego okresu pracy górniczej, wymienionej w art. 50 c ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Do pracy górniczej organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy okresu od dnia 6 lipca 1993 roku do dnia 16 listopada 2006 roku na stanowisku kierowcy mechanika sprzętu przeciwpożarowego, ponieważ stanowisko to nie figuruje w załączniku nr 2 do rozporządzenia (...) z dnia 23 grudnia 1994 roku.

W odwołaniu z dnia 23 stycznia 2018 roku K. K. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury górniczej poprzez zaliczenie do stażu pracy górniczej okresu od dnia 6 lipca 1993 roku do dnia 16 listopada 2006 roku, kiedy to wnioskodawca realizować miał obowiązki związane z bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń wydobywczych na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, wymienionym pod pozycją 6 załącznika nr 2 do rozporządzenia (...) z dnia 23 grudnia 1994 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie w części dotyczącej uznania okresu zatrudnienia odwołującego w (...) od dnia 6 marca 1993 roku do dnia 16 listopada 2006 roku za pracę górniczą, a w pozostałej części o jego oddalenie. ZUS podniósł, że okoliczność, iż ubezpieczony nie wykonywał pracy górniczej wynika wprost ze sporządzonej przez jego pracodawcę charakterystyki stanowiska pracy z dnia 29 grudnia 2011 roku. Praca w zakładowej jednostce przeciwpożarowej polegająca na konserwacji sprzętu gaśniczego, w tym na odkrywce na urządzeniach wydobywczych nie stanowi zaś pracy górniczej w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Niezależnie od powyższego organ rentowy wskazał, że kwestia uznania okresu zatrudnienia

odwołującego w (...) od dnia 6 marca 1993 roku do dnia 16 listopada 2006 roku była już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w Katowicach, który wyrokiem z dnia 31 października 2013 roku, sygn. akt III AUa 2451/12 zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji i oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

K. K., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 5 grudnia 2011 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury górniczej. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę z dnia 5 grudnia 2011 roku, k. 2 – 4 akt ZUS)

Decyzją z dnia 19 stycznia 2012 organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury górniczej ze względu na niewykazanie 25 – letniego stażu pracy górniczej. Wyrokiem z dnia 12 września 2012 roku, sygn. akt VIII U 355/12 Sąd Okręgowy w Gliwicach zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej począwszy od dnia 1 listopada 2011 roku. Apelację od powyższego orzeczenia wniósł organ rentowy, w wyniku czego sprawę rozpoznał Sąd Apelacyjny w Katowicach, który wyrokiem z dnia 31 października 2013 roku, sygn. akt III AUa 2451/12 zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie. W uzasadnieniu wyroku Sąd II instancji wskazał, że „praca wnioskodawcy zasadniczo polegała na prowadzeniu pojazdu specjalnego i dowożeniu wody oraz środka pianotwórczego do zbiorników półstałych instalacji gaśniczych. W żadnej mierze nie można więc uznać za pracę „przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych” dostarczania wody i mycia nią maszyn i urządzeń na odkrywce”. Skargę kasacyjną na powyższy wyrok wniósł pełnomocnik ubezpieczonego. Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2014 roku, sygn. akt I UK 91/14 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(dowód: decyzja z dnia 19 stycznia 2012 roku, k. 33, odpis wyroku SO w Gliwicach z dnia 12 września 2012 roku, k. 47 akt ZUS, odpis wyroku SA w Katowicach wraz z uzasadnieniem z dnia 31 października 2013 roku, sygn. akt III AUa 2451/12, k. 79 – 82, postanowienie SN z dnia 20 sierpnia 2014 roku, sygn. akt I UK 91/14 akt sprawy sygn. akt VIII U 355/12)

W dniu 19 grudnia 2017 roku K. K. ponownie złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury górniczej. Do wniosku ubezpieczony załączył nowy dokument w postaci zaświadczenia, z którego wynika, że jest nadal zatrudniony w (...) S. A. – Oddział (...), a od dnia 25 listopada 2011 roku do nadal stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonuje pracę górniczą na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce.

(dowód: wniosek o emeryturę, k. 86, zaświadczenie z dnia 14 grudnia 2017 roku, k. 90 akt ZUS)

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury górniczej ze względu na to, że zamiast wymaganych 25 lat pracy górniczej, wykazał on 19 lat, 1 miesiąc i 10 dni stażu takiej pracy.

(dowód: szczegółowy staż pracy górniczej, k. 94, decyzja z dnia 29 grudnia 2017 roku, k. 95 akt ZUS)

W okresie od 25 marca 1986 roku do 8 marca 1992 roku ubezpieczony był zatrudniony jako górnik odwodnienia złoża i okres ten został uwzględniony przez ZUS jak okres pracy górniczej, w tym uwzględniono (...) dniówki w wymiarze półtorakrotnym.

(okoliczność niesporna)

Od dnia 6 lipca 1993 roku do dnia 16 listopada 2006 roku K. K. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) na stanowisku kierowcy – mechanika sprzętu przeciwpożarowego w oddziale (...). Z dniem 17 listopada 2006 roku pracodawca powierzył wnioskodawcy stanowisko kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce.

(dowód: umowy o pracę: z dnia 6 lipca 1993 roku, k. 1, z dnia 20 lipca 1993 roku, k. 5, z dnia 6 lipca 1994 roku, k. 10, angaż z dnia 5 lipca 1994 roku, k. 11, umowy o pracę: z dnia 27 czerwca 1996 roku, k. 17, z dnia 2 lipca 1998 roku, k.

21, angaże: z dnia 22 marca 1999 roku, k. 23, z dnia 26 maja 1999 roku, k. 24, z dnia 17 stycznia 2000 roku, k. 25, z dnia 16 listopada 2000 roku, k. 28, z dnia 19 sierpnia 2005 roku, k. 36, z dnia 18 kwietnia 2006 roku, k. 37, z dnia 29 grudnia 2006 roku, k. 42 akt osobowych wnioskodawcy (...), świadectwa pracy: z dnia 6 lipca 1994 roku, k. 3, z dnia 6 lipca 1995 roku, k. 4, z dnia 5 lipca 1996 roku, k. 5, z dnia 6 lipca 1998 roku, k. 6, akt osobowych wnioskodawcy C)

W okresie od dnia 6 lipca 1993 roku do dnia 16 listopada 2006 roku ubezpieczony był zatrudniony w oddziale ochrony przeciwpożarowej. Wnioskodawca był kierowcą pojazdu przeciwpożarowego i obsługiwał zabudowane urządzenia takie jak: autopompa, sprzęt hydrauliczny - (...), (...), agregat prądotwórczy, motopompa, kamery termowizyjne i detektory wykrywania gazu, podczas wykonywania następujących prac:

- dowóz wody w zbiorniku zabudowanym na samochodzie pożarowym, podawanie wody przy użyciu autopompy zabudowanej na pojeździe zarówno do celów remontowych jak i do zbiorników półstałych instalacji gaśniczych,
- dowóz środka pianotwórczego do zbiorników półstałych instalacji gaśniczych na maszynach podstawowych i podawanie przy użyciu autopompy zabudowanej na pojeździe,
- udrażnianie lejów przesypowych na maszynach podstawowych i stacjach napędowych,
- mycie konstrukcji maszyn podstawowych i taśmociągów (prace przygotowawcze do remontów planowych, bieżących i głównych),
- mycie sprzętu technologicznego w zakładzie górniczym przy użyciu autopompy,
- pompowanie i wypompowywanie wody w zakładzie górniczym przy użyciu motopompy,
- kontrola punktów czerpania wody do celów przeciwpożarowych w zakładzie górniczym,
- kontrola jakości dróg dojazdowych do maszyn podstawowych i przenośników taśmowych układów (...),
- udział w działaniach ratowniczo - gaśniczych w zakładzie górniczym, jako działania wynikające z Zakresu Działania Działu i posiadanych uprawnień pożarniczych.

Ubezpieczony posiadał uprawnienia do kierowania wozem bojowym. Jego praca polegała na kierowaniu tym wozem i obsłudze wszystkich urządzeń, które były przewożone, w tym agregatów, pomp, urządzeń ratownictwa technicznego, przecinaków i pił łańcuchowych. Wyjazdy były związane z dowozem wody do zbiorników przeciwpożarowych na maszynach podstawowych, przepychaniem zamuleń przepustów, udrażnianiem lejów przesypowych, kontrolą termowizyjną krążników, badaniem zawartości gazu w studniach, myciem konstrukcji maszyn podstawowych, okresową kontrolą dróg dojazdowych na odkrywce, dozorowaniem punktów czerpania wody i transportem środków prądotwórczych. Wiele wyjazdów było związanych z zabezpieczeniem terenu wykonywania prac spawalniczych poprzez polanie go wodą przy użyciu pompy. Oddział, w skład którego wchodził wnioskodawca zabezpieczał cały teren kopalni. Ponadto wnioskodawca mył konstrukcję maszyn podstawowych i kontrolował podręczny sprzęt przeciwpożarniczy. W większości przypadków, aby obsługiwać sprzęt w postaci autopomp, kamer, czy detektorów wnioskodawca musiał wyjść z pojazdu. W ten sposób ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

(dowód: charakterystyka stanowiska pracy z dnia 29 grudnia 2011 roku, k. 18 akt ZUS, zeznania świadków: T. O., nagranie od minuty 4:09 do minuty 28:46, protokół z rozprawy z dnia 28 czerwca 2018 roku, k. 15, A. S., nagranie od minuty 2:04 do minuty 13:30, protokół z rozprawy z dnia 17 września 2018 roku, zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 13:59 do minuty 30:42, protokół z rozprawy z dnia 17 września 2018 roku, k. 20 – 22 akt sprawy).

W świadectwie pracy górniczej z dnia 24 listopada 2011 roku pracodawca ubezpieczonego wskazał, że K. K. w okresie od dnia 25 marca 1986 roku do dnia 8 marca 1992 roku zajmował stanowisko górnika kopalni odkrywkowej, zgodnie z rozporządzeniem (...) z dnia 23 grudnia 1994 roku, Załącznik nr 3, Dział III, poz. 1, a od dnia 6 lipca 1993 roku do nadal wykonuje obowiązki kierowcy

– operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, zgodnie z załącznikiem nr 2, poz. 6 do ww. rozporządzenia.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy górniczej z dnia 24 listopada 2011 roku, k. 6 akt ZUS)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że sporna pomiędzy stronami kwestia charakteru zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku kierowcy – mechanika sprzętu przeciwpożarowego podlegała merytorycznemu rozpoznaniu w toku przedmiotowego postępowania. Wydanie bowiem przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 KPC (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07). W przedmiotowej sprawie zmianie uległ staż pracy górniczej ubezpieczonego K. K. i zgromadzono materiał dowodowy w postaci zeznań świadków T. O. i A. S., który nie był dostępny w postępowaniu sygn. akt V U 355/12.

Przesłanki nabycia prawa do emerytury górniczej określa ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.). Zgodnie z art. 50 a ust 1 i 2 ustawy górnicza emerytura przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) ukończył 55 lat życia;
- 2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej, co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1;
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Po myśli art. 50 b w/w ustawy przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej uwzględnia się okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą, będące okresami składkowymi lub nieskładkowymi w rozumieniu ustawy, z tym że okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą uwzględnia się, jeżeli praca ta wykonywana była co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy.

Z kolei zgodnie z art. 50 c ust. 1 pkt 4 powołanej wyżej ustawy za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa. Potwierdza to również wykaz stanowisk stanowiący załącznik nr 2 do rozporządzenia, wymieniający wśród stanowisk, na których wykonywana jest praca górnicza w zakresie kierowcy-operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, które jest wymienione pod pozycją 6. Stanowisko to łączy się z wykonywaniem czynności, które bezpośrednio należą do procesu wydobywczego, ale tylko wówczas, gdy są bezpośrednio wykonywane w „polu górniczym”.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 25-letni okres pracy górniczej. Wnioskodawca dysponował świadectwem wykonywania pracy górniczej z dnia 24 listopada 2011 roku, w którym jego pracodawca zaświadczył, że od dnia 6 lipca 1993 roku wykonuje obowiązki na stanowisku

kierowcy-operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, to jest na stanowisku wymienionym w Z. nr 2 do rozporządzenia (...) z dnia 23 grudnia 1994 roku pod pozycją 6.

Zaznaczyć jednak należy, że świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a tylko dokumentem prywatnym, który stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Świadectwo pracy samo przez się nie tworzy zatem praw podmiotowych ani ich nie pozbawia.

Organ rentowy zakwestionował powyższe świadectwo, podnosząc że z wystawionych angaży wynika, że wnioskodawca zajmował stanowisko kierowcy – mechanika sprzętu przeciwpożarowego nie zostało wyszczególnione w załączniku nr 2 do rozporządzenia (...) z dnia 23 grudnia 1994 roku. Stanowisko pracy skarżącego zmieniło się dopiero z dniem 17 listopada 2006r i od tej pory ubezpieczony wykonywał prace na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce. Skarżący negował stanowisku ZUS, twierdząc, jakoby w spornym okresie od dnia 6 marca 1993 roku do dnia 16 listopada 2006 roku pełnił obowiązki związane z bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń wydobywczych.

Charakter czynności wykonywanych przez wnioskodawcę Sąd ustalił na podstawie zgromadzonej w toku postępowania dokumentacji, a w szczególności charakterystyki stanowiska pracy z dnia 29 grudnia 2011 roku oraz zeznań świadków T. O. i A. S. i samego wnioskodawcy. Z wyżej wymienionego materiału dowodowego jednoznacznie wynikało, że w spornym okresie wnioskodawca świadczył obowiązki kierowcy wozu bojowego w ramach ochrony przeciwpożarowej na terenie (...). Ubezpieczony kierował specjalnie przystosowanym wozem, a jego praca polegała na obsłudze wszystkich przewożonych urządzeń, w tym agregatów, pomp, urządzeń ratownictwa technicznego, przecinaków i pił łańcuchowych. Wyjazdy ubezpieczonego były związane z:

- dowozem wody i środków pianotwórczych do zbiorników przeciwpożarowych na maszynach podstawowych,
- przepychaniem zamuleń przepustów,
- udrażnianiem lejów przesypowych,
- kontrolą termowizyjną krażników,
- badaniem zawartości gazu w studniach,
- myciem konstrukcji maszyn podstawowych i przesypów,
- okresową kontrolą dróg dojazdowych na odkrywce,
- dozorowaniem punktów czerpania wody,
- transportem środków prądotwórczych,
- a także, co miało miejsce szczególnie często – polewaniem wodą przy użyciu pompy terenu wykonywania prac spawalniczych.

Ponadto wnioskodawca kontrolował podręczny sprzęt przeciwpożarowy. W ten sposób skarżący pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że podany zakres obowiązków skarżącego nie był kwestionowany przez organ rentowy. Tym samym, uznać należało, że strony nie spierały się co do faktycznego zakresu obowiązków wnioskodawcy. Koniecznym było jedynie dokonanie oceny prawnej, to jest czy zakres czynności implikuje ich zaliczenie do wykonywanych w ramach pracy górniczej, w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Innymi słowy, aby osiągnąć korzystne skutki procesowe wnioskodawca musiał udowodnić, że realizował prace przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewożeniu nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie

miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych. Jednakże żadna ze wskazanych czynności realizowanych przez wnioskodawcę nie znajduje swojego odpowiednika w brzmieniu art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Praca wnioskodawcy, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego polegała na dostarczaniu wody i środków pianotwórczych, przepychaniu zamuleń, badaniem zawartości gazu, transportem maszyn i urządzeń, a także kontrolą dróg. Czynności takich w żadnym wypadku nie można identyfikować ze wskazaną w art. 50c ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy „bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń wydobywczych”. Jeśli bowiem chodzi o agregaty prądotwórcze, to wnioskodawca jedynie je przewoził. Natomiast urządzenia wydobywcze tylko czyścił i odmulał przy pomocy pompy. Zgodnie zaś z ugruntowaną linią orzecniczą, praca na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego wówczas stanowi pracę górniczą, jeżeli pracownik na tym stanowisku wykonywał pracę przy urabianiu, ładowaniu oraz przewożeniu nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2010 roku, sygn. akt I UK 337/09).

Pojęcie bieżącej konserwacji wymaga, aby były to prace mające ścisły związek z konserwacją agregatów i urządzeń i to tylko wydobywczych. Bieżąca konserwacja to prace bezpośrednio przy remontach i naprawach wyżej wymienionego sprzętu. Prace wykonywane zaś przez wnioskodawcę nie miały takiego charakteru. Ubezpieczony nie pracował bowiem bezpośrednio przy remontach i naprawach sprzętu wydobywczego, a przy przemieszczaniu na terenie kopalni wody oraz urządzeń. Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 czerwca 2011 roku, sygn. akt I UK 381/10, w którym wskazano, że praca polegająca na przewożeniu do wkopu niezbędnych urządzeń i materiałów oraz następnie ich przemieszczaniu nie jest pracą górniczą. Ustawodawca nie wskazał również, aby do pracy górniczej zaliczano wykonywanie czynności w ramach realizowania ochrony przeciwpożarowej. Mając na uwadze powyższe Sąd nie uwzględnił wystawionych przez pracodawcę ubezpieczonego: świadectwa wykonywania pracy górniczej, protokołu z posiedzenia Komisji weryfikacyjnej oraz zestawienia dniówek górniczych. Były to bowiem dokumenty sprzeczne z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, w których w sposób nieuprawniony wskazano, że wnioskodawca pełnił obowiązki przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych jako kierowca – operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce. Z pozostałych bowiem źródeł dowodowych, w szczególności charakterystyki stanowiska pracy i zeznań świadków oraz samego ubezpieczonego wynika, że wnioskodawca takich czynności nie realizował. Jego głównym obowiązkiem było bowiem zapewnienie bezpieczeństwa pracy, a to ochrony przeciwpożarowej na terenie całej kopalni poprzez dowóz urządzeń, dostarczanie wody, czyszczenie i odmulanie maszyn podstawowych, czy też badanie zawartości gazu. Takie zaś obowiązki nie zostały wyszczególnione w art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Konkludując, charakter pracy wnioskodawcy, co potwierdzają świadkowie i sam ubezpieczony, był zgoła odmienny od prac objętych dyspozycją art. 50c ustęp 1 pkt 4 ustawy. Przepisy normujące nabywanie prawa do emerytury górniczej muszą być wykładane ściśle, a dla oceny charakteru pracy górniczej nie mogą mieć decydującego znaczenia protokoły komisji weryfikacyjnej kwalifikujące określone zatrudnienie jako pracę górniczą (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 marca 2011 r., I UK 331/10, LEX nr 811826). Dlatego też brak było podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do pracy górniczej spornego okresu zarówno z art 50c ustęp 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.